

INNEHÅLL

Från ordföranden. Ytterligare fem månader!	2
Flitiga på ön Bonaire	3-6
Bokrecension - Parrots of the World	7
Härmandets mysterium	8-11
Akron Zoo hyllar WPT	11
DVD om papegojors beteende och deras träning	11
Att räkna kappapegojor	
2006 Cape Parrot big birding day	12
Utslag i Högsta domstolen angående försäljning av sällskapsdjur på marknader i England	13
Enligt min åsikt... Friflygning	14
Aror löper amok	15-16
PsittaNytt	17
Målning av patogonienparakit till salu	18
Utställning om papegojor i konsten	18
Några rader från administratören i USA	19
WPT allmän info	19
Papegojor i det vilda	20

Omslagsfoto av © SAM WILLIAMS

Ett vilt par av gulskuldrad amason (*Amazona barbadensis*) plockar ut fröna ur en frökapsel från ett mesquite träd. The World Parrot Trust stödjer 2 forskningsprojekt på denna art på Bonaire. Det förefaller som om 2006 är ett år där frukt finns i överflöd och flera par är i färd med att föda upp 3 eller till och med 4 ungar. Läs även artikeln på sid. 3.

Från ordföranden... Ytterligare fem månader!

Ett varmt tack till er som har skrivit så många underbara kort till kommissionären i Brüssel. Er respons var fantastisk, och för ett ögonblick var vi faktiskt fundersamma över om för många kort skulle bli lite för mycket för den goda saken. Vi förväntar oss så klart inte något svar från kommissionärens kontor, men jag är övertygad om att alla era kort togs emot i rätt anda. Den goda nyheten är att Mr. Kyprianou precis har förlängt förbudet, denna gång med ytterligare fem månader till slutet av december 2006! Vi kommer inte att be er tacka honom men om ni bor i England, så kommer jag lite längre fram att be er skriva till någon som bor närmre er själva. Det har hänt ytterligare tre saker vad avser handeln med fåglar sedan vårt senaste nummer, alla verkligen uppmuntrande saker. I ett tidigare nummer av deras medlemstidning så publicerade the Parrot Society UK en undersökning bland deras medlemmar och undersökningen innehöll flera olika frågor, inkluderande "Skulle du stödja ett importstopp? (på vildfångade fåglar, övs. anm.) Den stora majoriteten stödjer ett sådant importstopp med 74,9% för och 8,6% emot. Om man ser det hela ur ett bredare perspektiv, RSPB (Royal Society for Protection of Birds) hyrde nyligen in en firma som arbetar professionellt med marknadsundersökningar för att göra en undersökning hos allmänheten i England och Tyskland för att avgöra nivån av kunskap om och attityder till handeln med fåglar. I bägge länderna så uppgav 92% att de misstycckte till att fånga in fåglar i det fria för att förse handeln med fåglar med, medan endast 1% i England och 2% i Tyskland var för detta. Medan jag hade hoppats att en enkel majoritet i varje av dessa undersökningar skulle stödja ett importstopp (trots allt, vem kan egentligen tycka att det är en bra idé att sätta vilda fåglar i bur?) men inte ens i min vildaste fantasi kunde jag föreställa mig ett så starkt svarsbesked!

I tillägg till dessa goda nyheter kan vi lägga det faktum att the British Veterinary Association har just meddelat sitt nya ställningstagande och de kräver nu ett permanent stopp för importen av vilda fåglar till EU. Det är ovanligt men konsekvent av en så mäktig och aktad grupp av experter att tala ut på detta sätt, se gärna i PsittaNytt för mer detaljer.

Flitiga på ön Bonaire

Av SAM WILLIAMS och ROWAN MARTIN

Introduktion från Sam Williams blogg – som snart kommer att finnas på WPT:s uppdaterade hemsida. (En blogg är en förkortning för weblog. En weblog är en ett nyhetsbrev som uppdateras frekvent och är ägnat för allmän spridning till allmänheten. Bloggar representerar generellt personligheten hos författaren eller hemsidan.)

Jag besökte första gången den karibiska ön Bonaire under 2003 för att arbeta med den gulskuldrade amasonpapegojan (*Amazona barbadensis*) och för att bilda mig en uppfattning om deras situation. Besöket stöddes ekonomiskt av primärt av WPT och med ytterligare bidrag från Amazona Society i USA och England samt från the Parrot Society UK. Det utförda fältarbetet påvisade att det finns ett antal frågor och områden som man ur bevarandesynpunkt måste hantera för att bevara och skydda papegojorna, men den goda nyheten är att befolkningen på Bonaire är väldigt motiverade till att bidra med vad de kan för att hjälpa till.

Läs gärna PsittaScene Vol. 16 No 1 Feb 2004 för att se vad som hänt tidigare.

Jag arbetade tillsammans med min gode vän Andrew Beckerman med uppföljning av 2003 års fältarbete för att utveckla idéer om vilken bevarandeorienterad forskning som kunde utföras på Bonaire och tillsammans skapade vi en forskningsposition vid the University of Sheffield, England. Jag är nu en kandidat för en filosofie doktorsexamen och det huvudsakliga arbetet kommer att fokuseras på att studera de faktorer som begränsar papegojornas population här på Bonaire. Mitt mål är att identifiera problem som fåglarna står inför och sedan inrikta det kommande bevarandearbetet därefter. Denna gången är jag inte ensam som forskare på papegojor på ön. Rowan Martin, en annan engelsk kille, kommer också att utföra forskning på amasonerna med stöd från WPT. Våra projekt är oberoende av varandra men det är verkligen bra för vi kan hjälpa varandra och åstadkomma så mycket mer genom att arbeta tillsammans. Ros (förkortning av Rowans) studier kommer att inriktas på papegojornas monogama parningssystem och rollerna hos hane och hona. Bland fåglar är sexuell monogami, i motsats till social monogami, faktiskt ganska ovanlig och han är intresserad av undersöka de drivande krafterna bakom detta.

Den gulskuldrade amasonpapegojan återfinns i flera isolerade populationer, där en av dessa är den holländska ön Bonaire i södra Karibien. Vårt arbete startade faktiskt redan i oktober 2005 då vi definierade våra projekt och påbörjade förberedelsearbetet för det kommande fältarbetet. 2006 års häckningssäsong kommer att vara den första av tre säsonger i fält då arbete utförs med dessa karismatiska fåglar för att lär mer om deras ekologi och deras utsatthet. Mellan säsongerna med fältarbete kommer vi att vara i England och där är vi baserade vid the University of Sheffield.

World Parrot Trust har tidigare varit involverat i arbetet med papegojorna på Bonaire. Under 2002 assisterade WPT under den amnesti som omfattade alla öns illegalt infångade papegojor, se även PS Vol. 15 nr 1, feb 03. Under 2003 reste Sam till Bonaire med stöd från WPT för att se över papegojornas situation och utveckla kontaktytor med lokalbefolkningen på ön, se även PS Vol. 16 nr 1, feb 04). Våra nuvarande forskningsprojekt har tillkommit som en direkt denna första visit. Vi är tacksamma över att få ett fortsatt stöd från WPT, i partnerskap med den ekonomiskt bidragande organisationen i England, the Natural Environment Research Council.

Vi har använt stödet från WPT till att införskaffa ett fordon som är kapabelt att forsla oss och utrustningen ut i fält. Vi såg detta som en riktig åtgärd rent ekonomiskt på grund av den höga kostnaden av hyra av hyrbil. Med WPT:s logotyp med palmkakaduan på dörrarna till bilen, så tror vi att vi visar lokalbefolkningen att vi är serösa i vårt åtagande att hjälpa till att bevara the Lora (som papegojan är känd som på ön). The Caribbean Research and Management of Biodiversity (CARMABI) foundation, baserad på ön Curacao, har även de bidragit med medel för inköpet av bilen..

Vid många tillfällen så arbetar vi tillsammans i fält och detta utgör en stor fördel att ha två forskningsprojekt som löper parallellt och samtidigt. Emellertid så är våra projekt oberoende av varandra och vi siktar på att utforska olika aspekter i "Lorans" ekologi. Sam ägnar sig åt de faktorer som för närvarande begränsar populationen och Rowan undersöker olika aspekter i deras beteenden vid häckning.

Vad är det som begränsar (populationen av gulskuldrad amason på Bonaire) Loras?

Av Sam Williams

Papegojor utgör en del av ett ekosystem och som alla djur och växter så är deras hålles deras populationsstorlek i balans av andra arter i detta ekosystem. Papegojorna på Bonaire förefaller vara påverkade av ett antal faktorer, av vilka några är naturliga, andra är ett resultat av mänsklig aktivitet. Jag är intresserad av att studera till vilken grad dessa faktorer begränsar populationen hos den gulskuldrade amasonpapegojan. När vi vet vilket det största problemet är, så kan vi få mest nytta ut av de framtida bevarandeåtgärderna. Exempel på naturliga faktorer som begränsar en population är konkurrens, sjukdomar och predation. Förstörelse av habitat och introduktion av andra arter är begränsande faktorer som ett resultat av mänsklig aktivitet. I tillägg till de vanliga begränsande faktorer som de flesta arter står inför, så står nästan alla papegojor inför problemet med illegal fångst då de är högt eftertraktade som sällskapsdjur. För de gulskuldrade amasonpapegojorna på Bonaire är alla dessa faktorer av allvarlig karaktär då de som de flesta stora papegojor har en långsam reproduktionstakt (jämfört med något så litet som en sångfågel) men även på grund av att deras öpopulation är ganska liten (beroende på öns storlek)

Det finns uppskattningsvis 400 vilda amasonpapegojor på Bonaire och de har varit skyddade enligt lag sedan 1952. Illegal fångst fortsatte trots papegojans status och det finns över 600 gulskuldrade amasoner i fångenskap på Bonaire. Förhoppningsvis skall illegal fångst utgöra ett mindre bekymmer sedan registreringskampanjen se PS Vol. 15 No 1, feb 03, men denna aktivitet har utan tvekan haft en allvarlig påverkan på papegojpopulationen. Råttor och den aggressiva Pearly-eyed Thrasher (*Margarops fuscatus*) kan också ha en negativ påverkan på antalet flygga ungar som kan lämna boet. Jag kommer att studera olika stadier av papegojornas liv och förhoppningsvis får jag då en uppfattning vilken av dessa faktorer som har den största påverkan. Jag har följt fåglarnas häckningsförsök för att studera antalet lagda ägg, hur många av dessa som kläcks, om ungarna överlever till att bli flygga, och om inte, varför då? De flesta ungar som vi känner till ringmärks med slutna ringar. Genom att ringmärka individer, om det gäller ungar i boet eller vilda vuxna fåglar, så kommer det att vara möjligt att övervaka många olika aspekter av fåglarnas naturliga historia inkluderande vilka som överlever till att bli flygga och upp till vuxen ålder. De flesta av de häckande papegojor som vi känner till häckar i klippor och detta beror troligen på att de flesta av de träd som är stora nog att hysa en för papegojor tillräckligt stor hålighet, har hål i stammen från motorsågar! Illegal fångst har skett direkt genom dessa hål i stammen där ungarna har kunnat plockats ut. Inspektion av bohålor innebär normalt att man måste tillgripa rappellering (att fira sig ned med ett rep förankrat i en sittsele) från klipporna. Att försöka extrahera en unge från bohålorna kan vara nog så intressant då många av håligheterna är djupa och de har trånga ingångshål. Jag använder en skopa för att fånga upp ungarna eller för att få dem inom räckhåll, men även då har jag för det mesta hela min armlängd inne i bohålan. I tillägg till att kontrollera att ungarna fortfarande är med oss så övervakar jag deras tillväxt och kollar om de har parasiter. Rowan och jag är även intresserade att studera deras DNA. Jag är intresserad av att se på den genetiska variationen inom populationen och nivån av inavel. Bägge dessa faktorer kan påverka en arts överlevnad på lång sikt.

En annan komponent av min forskning detta år involverar att helt enkelt bestämma vad det är som papegojorna vill ha. Vi vet var de söker föda, var de häckar och även var en del av dem sover men varför söker de upp just dessa specifika platser och inte andra platser? I ett försök att besvara denna frågan utför jag bedömningar av fåglarnas habitat i många olika områden över hela ön. För att kunna göra detta har jag valt ut ett antal för papegojorna viktiga platser inkluderande platser där fåglarna äter, häckar och sover. I tillägg till detta besöker jag även 20 slumpmässigt utvalda platser för att jämföra de olika karakteristika för de habitat som fåglarna besöker och de som de inte besöker. De typer av karakteristika som jag studerar inkluderar sammansättningen av växtarter, tillgången på föda och fysisk struktur (till exempel stora eller små träd).

När jag är på varje plats tillbringar jag minst 15 minuter med att räkna alla fåglar och djur i området. Jag är särskilt intresserad av papegojorna, den endemiska underarten av brunstrupad parakit (*Aratinga pertinax xanthogenius*), Pearly-eyed Thrasher och den introducerade trupialen (*Icterus icterus*) vilken under vissa tidsperioder kan utgöra en medtävlare om födan. När jag så är ute i naturen så får jag många

fina upplevelser, såsom att studera vilda svin på en meters avstånd, se caracas som jagar på marken eller kolibrier som studerar den rosa tejp som jag använder för att markera platsen.

När det så är dags att återvända till England i september så hoppas jag att jag har insamlat mycket information över papegojornas olika behov och deras framgång med häckningen. Jag kommer även att ha ett antal blodprover som jag kommer att analysera under vintern för att studera populationens genetik. Jag kommer att behöva ta på en labbrock och lära mig en massa olika tekniker som kommer att vara lika viktiga för papegojorna som förmågan att kunna fira sig ned för klipporna eller hantera papegojungar på rätt sätt. Jag tror redan att jag vet vilken teknik jag kommer att föredra!

En dag i fält

Av Rowan Martin

Sittande på en klippkant så riktar jag teleskopet mot en ingång till en bohåla i klippväggen mittemot och väntar. Från min utsiktspunkt kan jag se ned på papegojorna, som kallas för "Loras" medan de framlever sina dagliga liv i ravinen nedanför. En hane börjar ropa och ljudet studsar mellan de väderbitna klippväggarna. Till sist svarar honan och lämnar sina ägg för att göra honom sällskap i ett träd för att bli matad. Hon tigger och matningssessionen börjar. Under tiden försöker jag frenetiskt att dokumentera allt som försiggår: vem som gör vad, med vem och när – all information kommer förhoppningsvis att ge en insikt till varför vissa par är mer framgångsrika än andra när det gäller att föda upp ungar. Syftet med min forskning på Bonaire är tudelad. Å ena sidan så samlar jag in värdefull information rörande "Loras" häckningsbiologi. Jag följer ett antal par på olika platser på ön och dessa uppgifter kommer att ligga till grund för lokala bevarandeåtgärder. I ett större perspektiv – det som vi lär oss här kommer att höja vår förmåga att förstå varför dessa och andra papegojor är monogama och även hur detta ovanliga parningssystem påverkar graden av reproduktion. Idag, liksom varje annan dag i fält, så är jag lika frustrerad som förtrollad. Det jag upptäcker är att varje par är mycket olika alla andra par. Just när jag tycker att jag känner dem och tycker mig kunna förutse deras agerande, så ändrar de på sitt beteende – ett annat läte, gör något på en annan tid på dygnet eller till och med att ett annat par dyker upp för att röra till det hela. Just då störs det par där hanen matar honan. Ett annat par har landat intill och börjar ropa. Hanen avbryter matningen och börjar ropa tillbaka och skriken ekar upp och ned i ravinen. Allt eftersom konflikten eskalerar, så ackompanjeras ropen med resta vingar och fläktande med stjärtarna. Ljudet ändras till att bli mera gutturalt då hanen flyger direkt på det andra paret och tvingar dem att ta till flykten och flyga vidare ner i ravinen. Honan återvänder till bohålan, kanske lite hungrigare än vanligt – någonting som jag hoppas att insamlade data skall avslöja.

Det är interaktioner som dessa som är särskilt intressanta. Besluten som hane och hona fattar och hur de svarar upp emot varandra kan vara kritiska faktorer i att bestämma vilka partnerskap som är framgångsrika. Denna morgon så rappellerade jag och Sam ned från klippkanten för att kontrollera bohålorna. Istället för de fyra ägg som det funnits vid den tidigare kontrollen fanns det nu endast tre ägg, men en liten naken unge. Detta var väldigt goda nyheter och vi följer flera olika bohålor med liknande stora äggkullar. Riklig nederbörd under tidigare delen av året kan ha fått paren att bli lite mer ambitiösa än vanligt. Givetvis innebär fler ungar att det blir mer arbete för föräldrarna och detta kommer att påverka hur de kommer att interagera. Det kommer att bli intressant att se hur besluten hos varje olika par kommer att vara olika och hur detta kommer att påverka deras häckningsframgång. Jag ser fram emot att under de följande månaderna få följa varje par då de arbetar tillsammans med att förvandla äggen de har till en kommande generation av Bonaires inhemska papegojor. Under tiden så kryper solen allt längre ned och klippan börjar glöda i rött. Under den senaste halvtimmen har hanen suttit på helpännan utanför ingången till boet. Till synes tillfreds med att allt är väl avger han ett mjukt rop och flyger upp i ravinen för att hitta sin övernattningsplats för natten. Jag gör min sista notering i min anteckningsbok, packar ned mitt teleskop och vänder hemåt för kvällen. Jag kommer att vara tillbaka i fält före gryningen för att följa ett annat par då de fortsätter jobbet som föräldrar.

När vi väl har bearbetat den information som vi samlat in denna säsongen så kommer vi att skriva på nytt för PsittaScene för att låta er få veta vad vi har kommit fram till och hur det gick för ungarna.

Bildtext:

Sam och Rowan (till vänster) vid bilen som används i projektet och som har inköpts med stöd från WPT. Ett amasonpar som lyfter från marken.

Med hjälp av den infraröda kameran är det möjligt att se hur honan fördelar maten.

Bohålorna är ofta djupa och att lirka ut en unge är svårt – det innebär ofta att man får ta till den magiska skopan och nyttja en enorm koncentration!

Ett amasonpar som breder ut sina stjärtfjädrar vid boet.

Ungar kolas om de har parasiter, de vägs och mäts för att deras utveckling skall kunna avgöras.

Här försöker vi hitta bohålor i ett fint papegojhabitat.

Ungar övervakas genom att en infraröd kamera monterats vid en annan ingång.

Ett papegojpar som putsar varandra vid tiden för häckningssäsongens början. Notera att den nedre fågeln nafsar på den andra fågelns tå.

Parrots of the World – en identifieringsguide.**En bokrecension av Roger Wilkinson**

Denna bok skriven av författaren Joe Forshaw och illustrerad av Frank Knight är mycket olik den klassiska "Parrots of the World" av Joe Forshaw och William Cooper som ju säkert är känd bland många läsare. "Parrots of the World - An Identification Guide" har målet att fylla behoven både för fältarbetare och för dem som undersöker fåglarna i handen. Den senare kategorin inkluderar de som arbetar på museer, fågelhållare och naturvårdspersonal. Boken innehåller beskrivningar och illustrationer för varje papegojart och distinkt underart. Fågelhållare speciellt skulle kunna vara intresserade i identifiering av underarter. Taxonomisk variation kan vara så att det som vissa myndigheter erkänner som en egen art är här inkluderade som en underart. Och tvärtom erkänner Forshaw vissa former som av andra har klumpats ihop av andra författare.

Illustrationerna är inte så överdådiga och praktfulla som Coopers och de flesta liknar mer i stil de som man finner i en modern fälthandbok. Detta passar bättre syftet med denna bok. En unik sak är avbildandet av rygg och buk hos många arter i flykt. Medan tekniken att illustrera kroppen och endast en vinge i dessa figurer är ekonomiskt och praktiskt, så är det dock mindre estetiskt tilltalande än att illustrera hela fågeln. Totalt finns det 120 färgplanscher och de föregås av en som upptar utrotade papegojor. Bevarande är ett genomgående tema i hela boken och de utrotade papegojorna tjänar syftet att påminna läsaren om vilket hot många papegojor nu står inför. Sidan mittemot varje färgplansch upptar en kort beskrivning av den avbildade arten, följt av en detaljerad beskrivning av både den vuxna såväl som den juvenila fågeln. En karta över varje arts utbredningsområde ackompanjeras av en textmassa över utbredningsområdet och nuvarande status för arten enligt IUCN:s röda lista och status enligt CITES. Status enligt Röda Listan följer den som har angetts av Birdlife International (2004) och inte som den angetts i "Birds International" vilket var en mycket bra men kortlivad kvartalstidskrift som utgavs av Joe. Statusen enligt IUCN har redan ändrats för flera arter och kommer troligen att ändras för fler arter så läsare bör kontrollera aktuell status via IUCN Red List hemsida (www.redlist.org). Birdlife International, erbjuder inte status för underarter. En fördel med denna bok är att dessa är inkluderade i denna bok för de australiensiska papegojunderarterna. Jag bestämde mig för att sätta boken på prov genom att först titta på sektionen för palmkakaduan (*Probosciger aterrimus*). Palmkakaduan är indelad i fyra istället för tre underarter som det anges i andra moderna angivelser. Fåglar från södra Nya Guinea och Cape York, Australien, är här separerade som underarten *macgillivrayi*, istället för att anges som brukligt som *aterrimus*. Texten anger även *macgillivrayi* som NT. Detta är användbar information och lär inte vara en tillfällighet då de flesta fåglar i fångenskap förmodligen tillhör denna mer hotade underart.

Då många användare gärna kanske först går till färgplanschererna och endast därefter vill konsultera texten så fann jag det frustrerande att det inte fanns någon referens på planschen eller motstående sida till den sida där texten för aktuell art återfinns. Däremot så anges det i texten för varje art var man återfinner relevant färgplansch för arten ifråga. Texten för varje art är indelad i Andra förekommande namn, Utbredning, Habitat och status, Vanor, Rop/låten, Liknande arter, och Föreslagna lokaler. Texten i Utbredningsområde upprepar den text som anges på motstående sida till den till för arten angivna färgplanschen och detta förfaller överflödigt men de andra sektionerna erbjuder ytterligare användbar information. I avsnittet om Habitat och status beskrivs de mest frekventerade habitaterna och hur vanligt förekommande arten är och möjligheten att anträffa den i det fria. Avsnittet om "Vanor" beskriver vanor

som om en art är social eller solitär till sin natur såväl som hur de ser ut i flykt. Rop/läten är troligen mest användbar för fältarbetare i deras identifieringsarbete men för mitt otränade öra är det oftast svårt att avgöra arten på lätet och omusikaliska skrik och skrikande läten kan appliceras på många arter. Andra beskrivningar för lätena skulle ha varit mer användbara.

Till exempel, lätet hos trubbstjärtsparakiten från Amazonas (*Nannopsittaca dachilleae*) är beskrivet som "ett högt pipande läte, liknande det kvittrande lätet hos tama kycklingar". Ännu mera användbar skulle en CD med läten vara – kanske kunde en CD inkluderas med en mindre variant av boken i handboksformat för att användas i fält? Avsnittet "Liknande arter" är mest användbart för att identifiera fåglar som man har i handen genom att ange viktiga skillnader från liknande arter. Föreslagna lokaler är inkluderade för de kryssare av papegojarter som för vilka det är av vikt att observera en viss art. Här är de mest troliga och lättillgängliga lokalerna angivna. Om man till exempel gärna vill se en solfjäderpapegoja (*Deroptryus accipitrinus*) så är en av de rekommenderade lokalerna Cristalino Lodge, Mato Grosso, Brasilien. När jag var där på ett kort uppehåll innan den nuvarande platsen var anlagd så såg jag en mängd papegojor men missade då solfjäderspapegojorna. Jag såg två stycken i närheten vid Alta Floresta. Ekoturism är ett bra val om man väljer lokalt drivna hotell och övernattningsplatser.

Till ett pris av GBP £42 (US\$76) med 120 färgplanschur så är boken väl värt sitt pris. Boken är stor 23x31 cm och tung 2,2 kg och som sådan är dess användning i fält begränsad på grund av vikt och storlek. Om inte en mindre volym produceras kommer denna utgåva att få stanna kvar på campen eller vid övernattningsstugorna för att konsulteras innan avfärd och efter att man återvänt från en tur i naturen. Det är dock ett viktigt referensmaterial att konsulteras i museer, fågelparker, zoologiska anläggningar och tullmyndigheter och boken kommer att vara ett oundgängligt material i arbetet att identifiera en fångenskapshållen levande fågel eller ett specimen från ett museum och jag kan rekommendera boken för detta ändamål.

Härmandets mysterium

Av Jack Bradbury och Thorsten Balsby, Cornell Lab. of Ornithology.

Trots variationer i förmåga mellan arter, visar nästan alla papegojor någon vokal härmning i fångenskap. Denna talang och fågelns tydliga intelligens är huvudorsaker till varför så många människor tycker om att ha av papegojor som sällskapsdjur. Men hur använder papegojor sin häpnadsväckande härmningsförmåga i naturen?

Sedan 1992 har vi försökt att besvara denna fråga genom att studera fyra vanligen förekommande arter i Area de Conservación Guancaste (ACG) i nordvästra Costa Rica. Dessa papegojor är viktiga medlemmar av det fågelsamhälle, som bebor den årstidsbetingat torra skog som sträcker sig längs Centralamerikas västkust. Vi två och våra studenter har koncentrerat oss på tre mindre arter i regionen: 60 g toviparakiten (*Brotogeris jugularis*), 80 g elfenbensparakiten (*Aratinga canicularis*) och 230 g vitpannade amasonen (*Amazona albifrons*). Dr Tim Wright en tidigare forskningsutbildad student i vårt laboratorium och nu medlem av fakulteten vid New Mexico State University studerar 450 g gulnackad amason (*Amazona aureopalliata*).

Metoder

Forskning på vokal kommunikation kräver helt andra metoder än de som används för sångfåglar. Många papegojor lever i hög skog, där det är omöjligt att följa dem länge. Där olaglig fångst är vanlig, är de vaksamma och tillåter inte observatörer nära sig. Ingen av de fyra papegojarterna har fasta territorier, till vilka forskarna dagligen kan återvända för att göra uppspelningar och andra manipulationer. Papegojor hukar när de sitter på gren, vilket gör märkringar ganska oanvändbara för individuell märkning. Radiohalsband tillåter en att följa individer men fågelns stora och överlappande hemvist, kravet på att sändaren inte hindrar tillträde till och utträde ur trånga bohål samt förstörelse av sändaren av putsande partner gör detta till en utmanande övning. Fångst av vilda papegojor borta från boplatserna begränsas av deras mycket varierande och oförutsägbara dagliga resor. ACG visade sig emellertid vara ett utomordentligt område för att studera vilda papegojor. Denna lokala papegojpopulation är ganska skyddad, vegetationen är låg och öppen och ACG:s tjänstemän har varit enormt hjälpsamma. Vi har lärt oss tillräckligt mycket om de lokala arterna vokala repertoarer så att vi kan spela upp deras rop för att locka dem till fångstnät för fånga och märka dem. ACG delas mitt itu av den panamerikanska motorvägen

och har många småvägar som underlättar spårning med radio, boletning och ljudinspelning. Lokalt fångade fåglar färgmärks individuellt och hålls i 5-12 dagar i voljärer som byggts i skogen i anslutning till vårt anvisade kvarter. Här kan vi noga och nära dokumentera repertoar och uppträdande hos individuella fåglar. Vårt hus är beläget i ett område med intensiv papegojtrafik. När flockar flyger över, lockar de fångna dem och vi kan spela in det fulla utbytet mellan fångna och vilda individer. En ring med åtta mikrofoner omkring voljären och en bärbar dator hjälper oss att lokalisera var ropet görs och således vilken fågel som utstöter det. Fåglar som är könsmässig lika kan könsbestämmas med en droppe blod med hjälp av moderna genetiska metoder och DNA från blod kan även användas för bestämma släktskap mellan familjer.

Dagligt liv och vokalt uppträdande

De flesta djur vokaliserar för speciella sociala funktioner och det sammanhang i vilka ropen avges är ofta den bästa inledande ledtråden till ett rops funktion. Att förstå den vokala repertoaren hos en art kräver en förståelse av dess sociala organisation. Vi har tillbringat lika mycket tid med att försöka karaktärisera den grundläggande sociala organisationen hos varje art, som med att studera deras vokala repertoarer.

ACG-papegojorna delar samma dagliga cykel under icke häckningstid: lämnar den gemensamma övernattningsplatsen strax efter gryningen i små födosökande grupper, äter under flera timmar, leker och vilar under sen morgon och mitt på dagen, äter igen och samlas i samlingsområden innan de beger sig till övernattningsplatsen strax före skymningen. Medan den gulnackade amasonen vanligen tillbringar dagen som ensamma par eller små familjer, träffar de tre mindre arterna upprepade gånger på artfränder när de äter, vilar och på samlingsplatserna. Intensiva vokala utbyten mellan sådana flockar följs sedan av att flockarna slås samman till en större grupp eller i stället ger sig av åt skilda håll. Sittande fåglar värvar aktivt överflygande artfränder med genom utväxling av rop. Större samlingar borta från sovplatserna är instabila och bryts med tiden upp i mindre grupper, ofta av olika sammansättning. Som vid sammanslagning, verkar vokala utbyten spela en framträdande roll för att underlätta uppdelningen av en flock.

Alla våra fyra arter sover på en gemensam övernattningsplats. Den gulnackade amasonen är den enda av ACG-arterna, som använder en fast plats. Ett ställe i vårt område har använts varje natt i mer än 30 år. Parakiterna och de vitpannade amasonerna nyttjar samma sovplats i 3-6 veckor och flyttar därefter till ett helt annat ställe, som vanligen är många kilometer bort. Fastän de kan återvända efter flera år finns inget tydligt mönster eller förutsägbarhet om ett sådant återbruk. Parakiterna byter också sovplatser men typiskt är att de gör det varje natt, kanske därför att de är ett favoritbyte för den stora, köttätande fladdermusen, *Vampyrum spectrum*.

De tre arter som byter sovplatser tillbringar de två sista timmarna av dagen med att samlas för nattvilan. Detta innebär vokal annonsering av en föreslagen plats för att värva passerande fåglar. Ofta annonseras flera närliggande men konkurrerande platser samtidigt till dess tillräckligt många avfallingar från en plats får alla de andra att ge upp och förena sig med huvudmassan. Inom en populär plats pågår ständigt vokala interaktioner, vilka kan fungera för att kommunicera dominerande ställning och senare tillgång till de säkrare, och därmed mer eftertraktade, centrala sovplatserna. Samling sker ofta nära intill men aldrig i den slutliga övernattningsplatsen. När tiden väl är inne, börjar fåglarna ge sig av från samlingsträdet och in i det tätare lövverket hos sovträdet. Det är imponerande att se hur många papegojor som kan tränga sig samman i ett enda träd. Vi har iakttagit upp till 150 parakiterna packa ihop sig i ett litet men tätt lövat Cochlospermum-träd som kan vara endast 5-6 m högt och 4-5 m i diameter. De tre mindre papegojararterna har vanligen tyst packat in sig i sina träd när det mörknat. Dock kan vem som helst av dem explodera ut ur det ursprungliga sovträdet, kretsas runt som galningar i skyn under flera minuter, för att börja samlas och packa ihop sig på nytt. Eftersom vi sällan ser några rovdjur i närheten, när detta sker, kan det vara så, att en individ finner sig vara alltför nära den farliga utkanten av gruppen. Den kan skrämman de andra genom att plötsligt flyga i väg i hopp om att finna en bättre plats nästa gång. Eftersom den gulnackade amasonen använder samma sovplats under flera år, behöver de inte, inte heller ser vi, aktiva värningsrop som hos de andra arterna. Dock observerar vi vokala tävlingar mellan gulnackade par, som förmodligen etablerar dominans och tillgång till eftertraktade sovplatser.

Elfenbensparakitens "cheerop"

Vi har de senaste åren koncentrerat oss på parakiternas vokala utbyten. Denna art har ett högt kontaktrop ("chee") som avges under flykt, vid värvning på mat- eller samlingsplatser, när medlemmar av ett par kommit ifrån varandra och under splittrings-/samlingsaktioner. Grundstrukturen hos detta rop är likartat inom artens hela utbredningsområde. Dock tyder inspelningar av fångade fåglar, som endast vistas en kort tid i voljären, på att varje individ har sin egen "signaturchee". Fastän en fågel kan producera andra varianter, använder den sin signaturchee i 70-90 % av sina kontaktrop. Till skillnad från tama undulater hos vilka hanen kopiera sin partners kontaktrop, har parakitpartnerna sina egna distinkta chee och avger nästan aldrig sina partners rop.

Eftersom chees är den huvudsignal som utbyts av flockar före sammanslagningen, har vi med hjälp av en dold högtalare spelat upp dessa rop för passerande flockar. När flockarna stannar och svarar, svarar vi dem med en annan uppspelning av samma chee. Även om endast omkring hälften av de vilda flockarna stannar för att "småprata" så kan de som gör detta utbyta upp till hundratals chee under en halvtimme. Vi har blivit förvånade över att finna att många av dessa längre utbyten visar en gradvis förändring av de successiva svaren från de vilda fåglarna, så att de åtminstone delvis motsvarar den akustiska strukturen hos det uppspelade chee-ropet. Liknade motsvarighet har iakttagits när vi spelat upp chees från "korttidsfångarna" i voljären.

Eftersom parakiterna gång på gång annonserar sina egna signaturrop, har man framkastat, att en annan fågel, till och med en främling, kunde uppmärksammas av de förra under förhållanden, när det är trångt eller råder dålig sikt, genom att härma den fågelns signaturrop. Vi trodde till att börja med att härmning av signaturrop skulle kunna vara en funktion av papegojornas häpnadsväckande förmåga att härma ljud. Dock går utbyten mellan vilda parakitflockar mycket längre än vad som är nödvändigt för att etablera kontakt. Den initiala matchningen av vårt stimulanschee under långa uppspelningar mot vilda flockar går dessutom ofta mot en topp och förändras så att de minskar i likhet. Vid denna tidpunkt avger vilda fåglar vanligen aggressiva ljud och flyger bort. Det är tydligt att våra en-chee-uppspelningar inte till fullo liknar naturliga utbyten. Vi har nyligen fått ny insikt om vad vi gjorde för fel när vi spelade in utbyten mellan parakiter i fångenskap och artfränder, som stannade för att "småprata". Under dessa möten håller sig varje fågel vanligen till sitt eget signatur-chee men kan härma det slags ändringar som görs av den andra fågeln under utbytet. Om en fågel förlänger den sista delen av sitt chee, gör den andra det samma. Någon av dem kan plötsligt införa någon ny förändring och den andra kan följa efter eller gör det inte. Vad gör de? Födosökande parakiter flyger snabbt och målmedvetet; vi ser dem aldrig ströva omkring eller göra spaningsturer. Detta antyder att rörliga grupper har en ledare som vet när och vart man skall. Ledare brukar vara mycket anpassningsbara med tanke på de enorma utbredningsområdena och de olika slags föda dessa fåglar utnyttjar. När emellertid två flockar möts och överväger sammanslagning, hur skulle de bestämma vem som skall överta ledarskapet? Kanske utbytena av chee löser detta bryderi. Eftersom endast ett fåtal distinkta signaturer noterades, när även stora flockar interagerade med våra uppspelningar, anser vi att endast några individer är engagerade i utbytet. Detta är vad man skulle förvänta sig vara de nuvarande ledarna, som förhandlar om vem som skall leda efter sammanslagningen. Vi hoppas kunna testa denna tolkning vid framtida experiment genom att använda samlingen inspelningsutrustning och simultana videoinspelningar för att bekräfta att endast en eller ett fåtal fåglar i en flock svarar på uppspelningar eller voljärfåglar och huruvida dessa är de individer, som därefter leder flocken när den lämnar. Vi kan också göra experiment med uppspelningar, där vi förändrar stimulansropet på förberedda sätt och se när och hur de svarande gör parallella förändringar. Tyvärr är det mycket svårt att förutse var en naturlig floksamslagning kommer att ske. Dock har vi lokaliserat några mycket populära matplatser, där vi kommer att installera vår utrustning och förhoppningsvis kunna identifiera vilken fågel som säger vad under åtminstone några naturliga floksamslagningstillfällen.

Andra typer av rop och andra papegojarter

Vi har nu undersökt var och en av elfenbensparakitens vokaliseringstyper och det höga kontaktropet (chee) är det enda för vilket vi funnit prov på vokal härmning. Detta betyder inte att matchning av kontaktrop är den ursprungliga orsaken eller huvudanledningen till vokal härmning hos papegojor. Vokalt uppträdande hos en stor del vilda papegojarter måste studeras innan vi kan besvara denna fråga. Förutom våra studier av de tre mindre ACG-papegojorna, fortsätter Dr Tim Wright sina studier på gulnackade amasoner och vår forskningsgrupp har pågående studier av brunstrupig kilstjätsparakit (*Aratinga*

pertinax) på Bonaire (Susannah Buhrman-Deever), förvildade munkparakiter (*Myopsitta monachus*) i östra USA (Buhrman-Deever och Amy Rappaport), grönryggad sparvpapegoja (*Forpus passerinus*) i Venezuela (Karl Berg) och Rosenkakadua (*Cactua roseicapilla*) i Australien (Judith Scarl). Ett antal andra forskningsgrupper studerar också papegojvokalisering såväl i naturen som i fångenskap. Vårt hopp är att jämförande arbete på ett antal arter med tiden kommer lösa mysteriet varför papegojor har sin häpnadsväckande vokala härmningsförmåga. Och detta kommer med säkerhet att resa neurobiologiska frågor om hur de åstadkommer detta och huruvida deras hjärnor delar några konstigheter med den andra allestädes närvarande vokala härmaren, människan. Ytterligare detaljer om papegojorna i ACG kan fås på: www.aguanacaste.ac.cr/loras_acg/parrots.home.html.

Bildtexter:

Vitpannade amasoner avlägsnas försiktigt ur ett fångstnät efter att ha lockats in av uppspelning av naturliga rop. Nätfångst av fåglar medför att de kan tillfälligt hållas för individuell märkning och, i några fall, för att studera deras komplexa kommunikation. Ett par elfenbensparakiter delar på nancitfrukt (*Byrsonima crassifolia*) i voljären.

Nyfångade vitpannade amasoner visar röda fjädrar på vingen, vilka endast förekommer på vuxna hanar. Detta är den enda av de fyra arterna i ACG som lätt kan könsbestämmas på avstånd.

Elfenbensparakit, korttidsfänge i en voljär. En till flera individer som hålls samtidigt för att spela in varje fågels signaturcheerop och övervaka interaktion med passerande flockar. Trädtermitkoloni, som grävts ut av ett par elfenbensparakiter för att skapa ett bohål. Nästan alla bon av denna art i ACG finns i trädtermitbon

Dataanalys av morgonens ljudinspelningar under middagen, när papegojorna vilar. Denna anläggning hyser regelbundet papegojteamet (tre personer) och en andra grupp, ledd av Dr Sandra Vehrencamp, som studerar funktionerna hos hanen av Banded Wren (tre individer till höger).

Toviparakit strax innan den släpps tillbaka i naturen efter dess inspelningssession i voljären.

Akron Zoo hyllar WPT

Varje år väljer Akron Zoo (Ohio, USA) ut fyra "Champions for the Planet" för att de har medverkat till en positiv påverkan på bevarande och vilt levande djur. För 2006 valdes the World Parrot Trust ut som the Global Champion for the Planet för sitt arbete med bevarande av papegojor över hela världen. Akron Zoo väljer även ut National, Local and School Champion varje år. En utställning personifierad för varje pristagare kommer att ställas ut i the Barnhardt Family Welcome Center atrium vid Akron Zoo under ett helt år.

En DVD över papegojors beteende och träning

Viste du att du med träning kan uppnå en bättre relation med din fågel? Denna första DVD i en serie av Barbara Heidenreich lär ut det basala vad gäller träning av papegojor med positiv förstärkning och illustrerar hur träning av papegojor kan användas för att lösa beteendeproblem.

Finns att köpa i både England och USA

USA US\$21.50 -

UK & resten av världen £16.95 - (inkl. p & p)

Beställ på vår hemsida: worldparrottrust.org

Att räkna kappapegojor

2006 Cape Parrot Big Birding Day

Av Colleen T. Down, University of KwaZulu-Natal, Sydafrika

Trots det bistert kalla vädret trotsade observatörer förhållandena och hjälpte till vid den nionde årliga räkningen av kappapegojor (*Poictephalus robustus*) eller Cape Parrot Big Birding Day (CPBBD).

Kappapegojan är hotad och dess numerär har minskat avsevärt under de gångna 30 åren. Denna aktivitet startades för att följa antalet fåglar i naturen över tiden. Dessutom skapar räkning allmän uppmärksamhet och engagerar allmänheten i bevarandet av Sydafrikas enda inhemska papegoja. Den belyser också behovet av skydd för de skogar som är dess hemvist. Kappapegojans minskning tillskrivs förstörelse av skogar, brist på föda och häckningsplatser, fåglar avlägsnas från naturen för handeln med fåglar och sällskapsdjur, sjukdomar, särskilt näbb- och fjädervirus samt rovdjur.

Räkningen omfattade Östra Kappprovinsen, KwaZulu-Natal- och Limpopoprovinserna i Sydafrika. I den senare återstår endast en rest av populationen av kappapegojor. I år utplacerades 282 frivilliga på 103 observationsplatser i tre provinser. Totalt iaktogs 1 108 papegojor under eftermiddagens räkning medan 1 322 observerades nästa förmiddag. Dessa resultat är signifikant högre än antalet tidigare år. Observatörer såg papegojor vid 65 % och 78 % av platserna på lördag eftermiddag respektive söndag förmiddag, trots det kalla och dimmiga vädret. Variationerna i resultaten mellan åren och skillnaden mellan räkningarna på förmiddagen och eftermiddagen kan vara en följd av dåligt väder, dubbelräkning och helt enkelt att man missade de områden, där papegojorna uppehöll sig denna speciella dag. Det är även så, att när fåglarna är koncentrerade till sina matplatser, ger de ett felaktigt intryck av överflöd. Dock tycks det över åren verka vara en positiv trend av en gradvis ökning av antalet kappapegojor, särskilt i år. Även om denna trend är positiv kan vi inte bli självgodas på grund av den fläckvisa fördelningen av papegojor och deras beroende av skogar av yellowwood. I år kan jag ha överskattat antalet fåglar, särskilt i Creightonområdet, där fåglar sågs lämna skogen och senare observerades i stora flockar, när de åt i pekanodlingar. Även om jag kontrollerade tidpunkterna för avfärd och ankomst, kunde jag inte alltid fastslå om det var samma papegojor. CPBBB bör fortsätta, eftersom det är viktigt att övervaka trender. Inom 10 år kommer förhoppningsvis populationen att nå 10 000 papegojor. Eftersom detta mål kräver en årlig ökning av 25 % utan olaglig fångst, kan detta vara överoptimistiskt.

På den negativa sidan är att observationer tyder på att tillgången på lämplig, naturlig frukt är begränsad i de inhemska skogarna. I år under CPBBB iaktogs papegojor, som åt på platser utanför skogarna, ofta i områden där de tidigare inte observerats eller varit borta från under många år. Dessutom åt papegojorna i år omogna pekannötter och besökte odlingar tidigare än föregående år. I några områden åt de ekollon på marken (något de sällan gör), vilka innehåller mycket tannin för att avskräcka djur från att äta dem. Vid dessa matplatser utanför skogarna samlas papegojorna ofta i stora antal.

Som nämnts i tidigare rapporter är ett av problemen med att täcka kappapegojornas utbredningsområde, att några observatörer inte ser några papegojor överhuvudtaget. Dessa nullobservationer är lika viktiga som iakttagelser av fåglar. Observatörerna i Byrne Valley, nära Richmond, KwaZulu-Natal, har deltagit flitigt i räkningen under 9 år och belönades med sin första observation av kappapegojor i år. Enligt min farfar, som har vuxit upp i området och som blir 100 år i september, har papegojorna historiskt sett varit vanliga här.

Till skillnad från tidigare år registrerades det största antalet fåglar i KwaZulu-Natal, särskilt i Creightonområdet. Som tidigare nämnts kan detta vara en följd av överskattning. Det totala antalet var något högre än antalet noterat i Östra Kap (området från Alice till Stutterheim i Amatolabergen). I Limpopoprovinsen registrerades det största antalet fåglar jämfört med tidigare år här.

Jag kan inte nog uttrycka min tacksamhet till alla dem som deltog i CPBBB, särskilt för entusiasmen och kontinuerliga stödet från koordinatörer och frivilliga, av vilka många nu har deltagit i 9 år, vilket känns särskilt tacksamt. Många av observationsområdena är avlägsna och jag är tacksam för att dessa människor fortsätter att delta och bära kostnaderna för att ta sig till dessa platser. Tack också till Kate Henderson för hennes hjälp. Dessutom är bidragen från DWAF, skogvaktarna i Sappi and Mondi, Indwe Security (särskilt Gary Harvey och Bertus Bouwer), E. Cape Nature Conservation och tjänstemän vid KZN Wildlife högeligen uppskattade. Särskilt tack till Jean Pattison och American Aviculturalists och fågelklubbar och Mazda Wildlife för deras fortsatta stöd. I år täcktes kostnaderna för de studenter som deltog i CPBBB av en gåva från UK Parrot Society Conservation Fund, för vilken jag är mycket tacksam.

Påminnelse

Nästa CAPE PARROT BIG BIRDING DAY

Den 10 CPBBB kommer att äga rum på eftermiddagen lördagen den 5 maj och på förmiddagen söndagen den 6 maj 2007. Var snäll skicka e-post till downs@ukzn.ac.za om ni skulle vilja delta.

Bildtexter

En syn de flesta människor bara får av kappapegojan, dvs. den flyger över.

Sammanfattning av Cape Parrot Big Birding Day (1998-2006)

Några av studenterna från University of KwaZulu-Natal, som deltog i CPBBDD2006 i Weza-Ingeliområdet.

Bertus Bouwer och några frivilliga från Umtataområdet under CPBBDD 2006.

Kappapegojor som de sågs av Peter Mather-Pike under CPBBDD 2006.

Utslag i Högsta domstolen angående försäljning av sällskapsdjur på marknader i England

Fågelmarknader i England har länge varit en tvistefråga – är de en mötesplats för fågelintresserade och en plats där man kan köpa en sällskapsfågel från andra, som också är intresserade av papegojor, eller en plats där personer som handlar med fåglar ser en möjlighet att bli av med stressade, vildfångade, billiga och möjligen sjuka papegojor, till personer som är noviser på området?

Det var förhoppningen att framtvingandet av en juridisk översyn av lagstiftningen på området skulle leda till att klara upp den legala situationen, men medan vissa legala beslut har haft omedelbara och specifika konsekvenser, så har kommer andra - som den om Storbritanniens marknader för försäljning av sällskapsdjur – att ta månader eller möjligen år att bli färdig. Med förhoppningen att få bredast möjliga rapportering om detta utslag i Högsta domstolen, så har vi valt ut två motstående åsikter i ämnet: var och en med en unik tolkning och var och en förebådande dramatiskt olika konsekvenser. Framtiden får utvisa resultatet...

Av GREG GLENDELL, Hon Director, BirdsFirst

I Storbritannien så regleras handeln med sällskapsdjur (alla ryggradsdjur) i lagen the Pet Animals Act (P.A. Act) från 1951. För att få sälja sällskapsdjur yrkesmässigt så måste man som försäljare erhålla en licens för att bedriva handel med djur från (motsv till) kommunfullmäktige. Fram till 1983 var det vanligt förekommande, att försäljare saluförde sällskapsdjur däribland papegojor på marknader, ibland även på gatumarknader. På grund av djurskyddsskäl så förbjöds marknader där sällskapsdjur såldes under 1983 i ett tillägg till P.A. Act vilket lyder: "Den person som saluför djur ägnade till sällskap på en gata eller offentlig plats eller i ett stånd eller ur en vagn på en marknad, gör sig skyldig till ett brott."

Trots denna lagstiftning, så fortsätter fågelmarknader, de kallas ofta skämtsamt "birdshows". De större organisationerna och även de som stödjer publika fågelmarknader, där kringresande försäljare säljer fåglar, är the Parrot Society och Cage and Aviary Birds (IPC magazines). Enligt en uppskattning gjord av myndigheter så var 50 % till 75 % av de fåglarna som salufördes på större fågelmarknader – före det temporära stoppet av vildfångade importörer till EU – av vildfångat ursprung. The P. A. Act har aldrig efterföljts i någon större omfattning av de lokala motsvarigheterna till kommunfullmäktige och många har inte lyckats sätta stopp för kringresande försäljare som sålt sällskapsdjur till allmänheten på tillfälliga försäljningsställen.

Under 90-talet började BirdsFirst och andra grupper som arbetar med djurskyddsfrågor en kampanj för att stänga dessa illegala marknader genom att påminna de lokala kommunfullmäktige om deras ansvar enligt the P A Act. The Animal Protection Agency (APA) följde efter och anslöt sig kort efter till kampanjen.

Under år 2004 så hade dessa illegala fågelmarknader hållits efter markant med endast tre kommunfullmäktige (av över 340) som fortfarande utfärdade "licenser" för dessa försäljningar. Den sista fågelmarknaden som organiserades av Cage & Aviary Birds (med licens för att sälja 100 000 fåglar, inkluderande vildfångade fåglar) gick av stapeln under 2003.

Under 2006, så begärde Malcolm Haynes, boende i Stafford där Storbritanniens största fågelmarknad gått av stapeln, en juridisk översyn av the P. A. Act. I rättsfallet Haynes vs Stafford BC och andra, bestred Mr Haynes sedvanan att försälja sällskapsdjur vid tillfälliga, oftast endast endagars, marknader och ifrågasatte, att Stafford BC hade utfärdat en djurhandels licens till the Parrot Society för sällskapets djurförsäljning. Detta laga åtgärd understöddes av BirdsFirst och APA, vilka hade påvisat chockerande och avslöjande detaljer om hur flera av försäljningarna gick till.

Domare Walker fällde i Högsta domstolen utslaget, att enligt the P. A. Act var det olagligt att försälja sällskapsdjur på marknader: en marknad är ”en mötesplats för säljare och köpare”. Domaren fällde även utslaget, att Stafford BC inte hade befogenhet att utfärda licenser för dylika försäljningar. Fastän förseelser under the P. A. Act är brottsliga, har dock en juridisk översyn inget uppdrag att undersöka skuldfrågan för aktuellt brott avseende dem som sålt fåglar. Och som en effekt av detta så fällde domaren det helt klara och tydliga utslaget att dylik försäljning av sällskapsdjur inte var laglig, något som vi alltid hade trott.

På grund av de vinster som kan göras under dessa marknader, så kommer organisatörer och försäljare att försöka hålla dessa marknader fortsättningsvis med andra knep för att undvika åtal. Medan kringresande försäljare har liten eller ingen respekt för fåglars välbefinnande, så har även den allmänhet som köper fåglarna mycket liten kunskap om det lidande, som fåglarna som handlas under dessa förhållanden, utsätts för. I själva verket så är försäljarna beroende av köparnas okunnighet för att kunna sälja sina ”prisivärda fåglar”. Fåglar som saluförs vid dessa marknader är ofta bärare av en rad olika sjukdomar och BirdsFirst köpte även – som ett testköp – en fågel som bar på papegojsjukan från en av dessa marknader.

Under februari 2006 så genomfördes en av APA opinionsundersökning (an Ipsos MORI poll) på djurmarknader. Resultatet blev att endast 4 % av de tillfrågade stödde endagens djurmarknader och med 68 % som motsatte sig dylika marknader (andra uttryckte ingen åsikt eller svarade inte). Trots detta, och med beaktande av de uppenbara hälso- och välbefinnadsfrågorna för de djur som försäljs, verkar Storbritanniens regering vara fastlåst vid inställningen att djurmarknader skulle licensieras under den s.k. ”Animal 'Welfare' Bill” som för närvarande behandlas av parlamentet.

Alla som bryr sig om fåglars välbefinnande uppmanas att skriva omedelbart, som fågelhållare, till sin lokale parlamentsledamot och protestera mot att djurmarknader skall avkriminaliseras av the A. W. Bill.

I november 2000 med hänvisning till djurmarknader skrev, Donald Taylor, redaktören för IPC's Cage & Aviary Birds Magazine: “Vi kommer inte att tolerera någon inblandning från grupper som hävdar att de sätter djurs välbefinnande först.” Denna olycksbådande fras avslöjar den verkliga inställningen hos dem som stödjer försäljningen av sällskapsdjur på marknader: papegojålskare bör lägga denna avskyvärda kommentar från djurförsäljarna på minnet.

En film från en brittisk djurmarknad kan ses på www.apa.org.uk/apatv

Av Donald Taylor, redaktör för Cage & Aviary Birds, Bird Keeper, national Cage & Aviary Birds Exhibition

Djurrättsextremister skällde men domare Walker beslöt att mässor för sällskapsdjur skulle få fortsätta att finnas.

För extremisterna handlade den juridiska genomgången om, huruvida parlamentet hade förbjudit eller inte försäljning av sällskapsfåglar på allmän plats genom sitt tillägg 1983 till 1951 års Pet Animal Act; för fågelvänner gällde ifall eller inte de kunde samlas för att sälja överskottsdjur, köpa nya avelsdjur, träffa gamla vänner, förnya klubb- och förbundsmedlemskap, köpa verktyg till sin hobby och utbyta åsikter.

Det fanns helt enkelt inte någon åsiktsgemenskap mellan de två sidorna av frågan. Det finns inte heller några tecken på att det kommer att bli någon. Utslaget kommer inte att göra något för att förändra detta.

De som ser dagens stora moderna mässor för sällskapsdjur som gatemarknader, besläktade med försäljning från bagagerummen på bilar, är så långt från verkligheten det är möjligt att komma. 1983 års tillägg, som det hela är upphängt på, var avsett att få stopp på försäljning av hundvalpar från flaken på öppna kärror till impulsköpare på London Club Row. Det var aldrig, enligt min åsikt, eller domare Walkers, avsikten att helt stoppa försäljningen av sällskapsdjur under noggrant reglerade och kontrollerade former, som fyllde alla möjliga och nödvändiga villkor för den typ av djur eller fågel som är till salu.

I sitt utslag eftersträvade domare Walker att definiera nyckelorden i fråga bakom den befintliga lagen, i synnerhet innebörden av ordet ”marknad”, eftersom lagen säger att sällskapsdjur inte får säljas av affärsföretag på en marknad.

Hans definition av en marknad som en ”mötesplats för köpare och säljare” som inte begränsas till licensierade marknader, gatemarknader, öppna marknader, eller allmänna marknader innefattar varje marknad för sällskapsdjur i Storbritannien.

Som ett resultat härav, kan ingen överväga handlare som säljer fåglar som sällskapsdjur. Men är detta den seger motståndarna hävdar? Nej, därför att mycket få marknader för sällskapsdjur i första hand verkligen sålde sådana djur, vad de sålde var avelsdjur, som därefter användes för att föda upp sällskapsdjur till Storbritanniens mer än 2,5 miljoner ägare av sällskapsfåglar. Vid den senaste Parrot Society UK försäljningen kunde t.ex. endast 2,5 % av fåglarna klassas som sällskapsdjur, medan under den senaste National Exhibition endast 100 fåglar av de 23 000 närvarande kunde klassas som sällskapsdjur.

Eftersom Domare Walker har beslutat att det är olagligt för handlare att sälja sällskapsfåglar på fågelmässor, kan lokala myndigheter inte längre utfärda tillstånd till handlare för att göra detta. Detta betyder i sin tur att lokala miljö- och djurskyddsinspektörer inte längre kan kräva den högre standard på välbefinnande än vad man tidigare kommit överens om med handlare genom mässorganisatörer.

De kan fortfarande besöka och inspektera fåglarna vid utställningar, de kan fortfarande åtala för dåligt djurskydd men de kan i framtiden inte kräva högre standard än i en fågelaffär. Tråkigt nog arbetar flertalet fågelaffärer efter tillståndsvillkorens lägsta nivå, vilket betyder att välfärdsnivån för många sällskapsfåglar kommer att sjunka.

Lyckligtvis gör dock utslaget inget för att stoppa UK:s 100 000 fågeluppfödare från att sälja sina fåglar som sällskapsdjur genom mässor för sällskapsdjur. Så länge de inte gör det som affärsverksamhet kommer de att kunna sälja sina fåglar direkt till allmänheten vid en mässa i stället för via en fågelaffär.

Lika lyckligt är att utslaget kan oavsiktligt minska impulsinköp av sällskapsdjur från kringresande inköpare, medan det samtidigt gynnar uppfödare och mässorganisatörer. Om fler fåglar är till salu vid mässor, kommer det att finnas ett större urval vid sådana tillställningar och flera köpare kommer att betala för få närvara. Det är sannolikt att de kommer att betala mer för sina fåglar än den lokala fågelaffären. Och eftersom mässor för sällskapsdjur inte hålls varje dag, får de som inte är så allvarliga spekulanter på fåglar en avkylningsperiod.

Det bästa av allt är kanske, att Domare Walkers juridiska genomgång gjorde det klart att mässor för sällskapsdjur är helt enligt lagen. Regeringen har samma uppfattning och förslår att reglera mässor efter typ och storlek i sin nya Animal Welfare Bill och inte att förbjuda eller lägga hämsko på dem. Framtiden för mässor för sällskapsdjur ter sig rosigare än någonsin förr.

”Enligt min åsikt ...”

är ett regelbundet återkommande inslag i PsittaScene. Här tar vi in inlägg i vilka relevanta frågor ni än skulle vilja se diskuterade. Vilka frågor tror du, att våra läsare skulle vara intresserade av? Ta kontakt med oss på uk@worldparrottrust.org med förslag eller inlägg.

Fri flygning

Av Chris Shank, Oregon, USA

Jag tror att en sällskapspapegoja skall tillåtas sin medfödda rättighet – rätten och friheten att flyga fritt utomhus. Jag erkänner att dessa ord är mycket kontroversiella, särskilt när de läses av ägare, som benhårt tror att deras papegojor alltid skall vara vingklippta.

Jag har haft friflygande kakaduor utomhus i mer än tjugofem år. Och, ja, jag har haft min andel prövningar och sorger. Trots dessa har jag aldrig övervägt att inte låta mina kakaduor flyga. För mig är att flyga fritt en naturlig utvidgning av mitt sätt att ha fåglar. Alla mina tjugo kakaduor lever utomhus i stora voljäer. Det föreföll mig vara ett logiskt nästa steg att låta några av kakaduorna flyga utanför voljäreterna. Jag släppte min första flygande kakadua, en större gultofskakadua, med ett minimum av flygträning och jag hade turen att inte förlora honom. Oaktat denna tveksamma början, har han framgångsrikt flugit på utsidan i tjugofem år. Naturligtvis vet jag nu bättre och försäkrar mig om att de fåglar jag tänker låta flyga fritt har den träning de behöver för att göra det.

Jag var en gång förespråkare för vingklippning. Förespråkare kanske är ett för starkt ord. Jag lät mina fåglar flyga men rekommenderade att andra av säkerhetsskäl skulle vingklippa sina papegojor. Detta verkar numera vara ett ganska arrogant synsätt. Varför tänkte jag, att andra människors fåglar inte skulle kunna flyga säkert? Mina fullvingade fåglar var precis lika säkra som vingklippta fåglar, både ute och inomhus. Trodde jag att den genomsnittlige papegojägaren inte skulle kunna utveckla de färdigheter i

träning, som behövs för att en papegoja med oklippta vingar skulle vara helt säker? Även om jag inte ansåg mig tillhöra de utvalda få, verkade det som om mina råd att vingklippa sade något annat.

Var snäll och förstå, att jag inte förespråkar friflygning utomhus för alla. Låt mig understryka att det inte är alla papegojägare, som har fallenhet för att träna en friflygande papegoja, har önskan att låta hans eller hennes papegoja flyga eller ens har en papegoja som är en lämplig kandidat för att flyga fritt. Med detta sagt, vet jag till tillräckligt mycket om många papegojägare för att förstå, att några av dem är mycket framgångsrika med att lära sig hur man tränar en papegoja att flyga fritt och sedan tränar sin sällskapsfågel att göra det. Det är inte en verksamhet enbart för papegojor som tränas av professionella tränare för uppvisningar.

För dem som påtar sig denna högst speciella och krävande uppgift av friflygsträning väntar en högst givande erfarenhet både för dem och för deras fåglar. För att lyckas med flygträningen, behöver man en utbildning i riktiga träningsmetoder, tålmod, uthållighet och en stark förmåga att iakttä och tolka en papegojas uppförande. Dessa färdigheter måste bli en andra natur för dig som tränare. På samma sätt som en person som måste fylla vissa krav för att bli framgångsrik med fri flygning, måste papegojan även göra det. Kraven är många och innefattar: god fysisk kondition och förmåga att flyga, grundlig träning, förtrogenhet med omgivningen och kunskap om rovdjur. Med riktig och framgångsrik träning kommer relationen mellan ägare papegoja att lyftas till nya höjder, både bildligt och bokstavligt. Tillit och respekt mellan tränare-ägare och en flygande papegoja når toppar okända för ägare av vingklippta fåglar.

Att låta en papegoja flyga fritt är ingen lättsinnig uppgift. Den kan vara full av faror och fallgropar. Detta kan inte överskattas. Dock kan det också vara hjärtevärmande, strålande och livsavgörande för ägaren. Personligen känner jag mig lyckligt lottad att ha utvecklat en gemenskap med mina flygare, som når bortom bur och lekställning. Att se hur min kakadua svävar ner från ett träd till min hand eller att kika på min lilla flock om fem som leker tillsammans i luften eller att bara ha mina kakaduor som sällskap, när jag arbetar i trädgården, lägger en ny dimension till att ha papegojor, som är svårt att förklara. Jag upplever dagligen vördnad för miraklet med flygning och karaktären hos mina fåglar.

För papegojan är att flyga fritt i högsta grad berikande. Papegojornas uppförande, som annars i hem- eller burmiljö kan vara undertryckt, kan få ett naturligt utlopp medan papegojan flyger. Att fatta beslut, tänka under flykt, njuta av sol, vind och moln och utveckla en enastående fysisk kondition är bara något av det som berikar en flygande papegoja.

Som det är nu, är resurser för att lära sig att träna papegojor att flyga utomhus eller inomhus sällsynta. Att träna en papegoja, för att inte tala om att lära den flyga, är verkligen inte vanligt. Men det sker förändringar. Seminarier i för träning av papegojor med positiv förstärkning hålls nu runt om i landet och det uppmuntrar mig. Optimistiskt sett kan jag se en dag, när det kommer att vara vanligt för ägaren av en sällskapspapegoja att leta reda på och anmäla sig till en serie lokala kurser i träning av papegojor – liknande dem för hundvalpar eller hundar som finns nu. Jag kan se en dag när seminarier kommer att hållas för att presentera människor för världen med friflygande papegojor – vad det innebär, vad det handlar om och huruvida det är något för dem och deras papegojor eller inte. Jag förutser en dag när träning av papegojor kommer att passera bortom övervakning av uppförande och att lära sig konster och gå vidare till fri flygning. Kurser i flygning kommer att vara lättåtkomliga för dem som så önskar och har förmåga att arbeta med det. Jag ser en dag, när erfarna människor med sina skickliga flygare kommer att samlas till flygträffar i en välkomnande och stödjande miljö för att låta sina papegojor flyga utomhus eller samlas i stora byggnader för att flyga inomhus. Det kan kanske förvåna några att få veta att faktiskt något, om inte allt, av ovanstående händer nu. Slutligen ser jag fram mot den dag, när en person, som ser mina fåglar flyga, säger: ”Kan jag lära mig att göra det här med min papegoja?” hellre än att säga: ”Flyger de inte sin väg?” Det kommer...

Aror löper amok

Av Cari Clements, Natural Encounters, Florida, USA. Foton av Dan Klein

I sommar har jag ännu en gång turen att få vara tid vid National Aviary i Pittsburgh. Det är tredje sommaren som Natural Encounters Inc. (NEI) producerar en föreställning med friflygande fåglar utomhus i sin rosenträdgård. Vi arbetar tillsammans med tre tränare från National Aviary med att presentera en pedagogisk föreställning med ett starkt bevarandebudskap. Under föreställningen låter vi mer än 20

fåglar, från papegojor till rovfåglar och allt däremellan, flyga fritt. Jag har arbetat nära denna grupp fåglar under fem år och producerat friflygningsshower på ett antal platser i 6 städer. De har mycket stor vana att flyga i olika miljöer och är okänsliga för distraktioner i omgivningen. Under trettio år med friflygande fåglar har NEI bara förlorat en fågel – en vitnackad afrikansk korp (*Corvus albicollis*), som blev skrämmd av en stor byggkran som svängde över teatern under föreställningen.

Pittsburgh var värd för Baseball's All Star Game den 11 juli. I samband med spelen höll staden en enorm festival innan de började. Vår historia begynner strax efter vi hade börjat vår eftermiddagsföreställning söndagen den 9 juli, när ett Goodyears luftskepp visade sig över Pittsburgh. Det cirklade över stadion, som råkade vara granne med fågelhuset...

Medan flertalet fåglar visade sig vara åtminstone lite bekymrade, var papegojorna dem som blev mest oroad över denna hotfulla inkräktare. Vi avslutar vår föreställning med en stor final, som börjar med vår palmkakadua (*Probosciger aterrimus*), Palmer, följd av en flock av 6 aror, som gläder publiken genom att cirkla högt ovanför. Vår araflock består av 2 grönvingade (*Ara chloroptera*), 2 ljusröda (*Ara macao*) och 2 mindre soldataror (*Ara militaris*). Efter att ha kastat en blick på luftskeppet, tog Palmer skydd i ett av den omgivande parkens träd. Tre aror vägrade att alls lämna sina burar, medan de tre övriga, modiga nog att våga sig ut, flög en gång över trädgården och försvann. Fastän jag har upplevt många "ivägflygningar", var denna den hittills mest intressanta. Fyra fåglar på rymmen på en gång!

Palmer var alldeles för rädd för flyga ner. Varje gång skeppet cirklade förbi höll han nästan på att falla av grenen. Vi använde en 6 m stege för att klättra upp i trädet och hälsades av Palmer med foten högt i luften, redo att stiga upp och bli räddad. En fågel i säkerhet, tre kvar! Utan ett spår av arorna (det grönvingade paret och en ljusröd) delade vi upp oss för att finkamma den omgivande parken. Efter ungefär en timmes letande tog vi hjälp av resten av personalen i fågelhuset.

Vi följde vår enda ledtråd- den senaste riktning någon sett fåglarna flyga. Det förde oss till en backe med utsikt över fågelhuset. Omkring klockan 6 på kvällen fick vi av ett ögonvittne på de norra kullarna en redogörelse för, hur två stora röda fåglar hoppade från träd till träd utanför deras hus. Det lät som Moe och Curly vårt grönvingade par. Ungefär 10 personer sammanstrålade på platsen! Vi tillbringade en timme med att finkamma området – ingenting.

Vi spred oss i området för att sitta och lyssna. Vi beslöt att se om den annalkande solnedgången skulle förmå fåglarna att flyga hem för att sova. Tyvärr kom och gick solnedgången utan att något hände. När vi höll på att packa ihop för kvällen och var på väg att åka hem för en sömlös natt, körde en kvinna fram till fågelhuset med några intressanta upplysningar. Hon och hennes familj hade sett en klarröd fågel med en mycket lång röd stjärt och med gult på vingarna och som förde ett oherrans väsen. Hon bor i en stad ungefär 5-6 km bort! Det var en mycket bra ledtråd till vår ljusröda ara. Tyvärr var det nu mörkt. Vi beslöt att träffas klockan fem på morgonen och dela upp oss och söka på nytt.

Vi träffades vid fågelhuset medan det fortfarande var mörkt. Planen var, att en grupp av oss skulle undersöka iakttagelserna av den ljusröda, en annan skulle granska observationerna av den grönvingade och ytterligare en skulle vaka i parken. Vi gav oss i väg. Soluppgången kom och gick utan några tecken på aror. Sedan började telefonerna ringa! En man i Oakland sade, att han tittade och lyssnade på en stor röd fågel, som skrek utanför hans affär. Jag var säker på att det var Ruby! Vi ilade i den riktningen med hennes partner Red i skåpbilen. Iakttagelsen verkade riktig – det var nedanför backen för föregående kvälls iakttagelse. Tyvärr var hon borta när vi kom fram. Männen på platsen berättade för oss vad som hänt och en trolig riktning hon flugit. Jag bör nämna, att detta handlar om en verklig stadsmiljö. Vi talar om bygge av skyskrapor, ett collegeområde, flera sjukhus, gatukorsningar med mycket intensiv trafik och morgonens pendeltrafik. Jag vet inte, om vi skulle ha kunnat höra Ruby eller inte. Vi kammade genom området till fots och i skåpbilen under mer än en timme. Under tiden fortsatte telefonsamtalen om en röd papegoja, som flög runt i Oakland, att komma till fågelhuset. Varje gång vi kom till en adress blev vi tomhända.

Frustrerade, oroliga och uttröttade – Erin och jag hade inga fler idéer. Vi fortsatte att köra runt på gatorna i Oakland. Plötsligt skriker Erin: "Där är hon!" Och där var hon! Det var en av de vackraste syner jag någonsin sett – en ljusröd ara som flyger alldeles ovanför bilen. Jag hoppade ut, innan vi ens kunnat stanna! Jag ropade på henne, så att hon skulle veta att vi var där. Om det någonsin har funnits en igenkännande blick i ansiktet på en ara – så hade hon den. Hon landade uppe i ett träd, vände på sig, flög

direkt nertill oss! Ruby hade flugit över Alleghenyfloden, flera motorvägar och åtskilliga kilometer för att hamna där hon var. Vi kramade varandra, fällde några tårar, återvann fattningen och gav oss i väg tillbaka till fågelhuset. Klockan var 10.30 på måndagsmorgonen – två återfunna, två kvar!

Klockan 11 omgrupperade vi oss vid fågelhuset. Säg att jag är tokig men vi beslöt att flyga med soldatarorna. Om grönvingarna fanns någonstans i parken, skulle de se och höra dem och flyga hem. Soldatarorna flög, skrek hela tiden men fortfarande inget tecken från grönvingarna. Vi återvände till kullarna i norr. Efter ytterligare några timmars letande fick vi ett tips. En timme tidigare och en och en halv mil längre bort hade en kvinna sett två stora röda fåglar flyga förbi högljutt skrikande.

Vi skyndade tillbaka till fågelhuset. Kastade in några stora burar i skåpbilen och gav oss i väg i en karavan av fyra bilar. Klockan fyra på eftermiddagen hade vi precis svängt av vid vår avfart, när vi fick ett annat telefonsamtal från en plats 6 km i den riktning vi just kommit från! Den som ringde stod och tittade på två röda papegojor på taket samtidigt som vi pratade. Vi gjorde snabbt en u-sväng och mindre än 10 minuter senare var vi framme på platsen med skrikande däck!! Det första jag såg var Curly på ett hustak. Jag ropade: ”HEJ!” – hon svarade: ”HEJ!” och gav sig i väg mot mig. Med min hand lyft för att ta emot henne, är från ingenstans Moe på väg mot mig. Curly hamnade vid mina fötter och Moe på grannhuset. Knappt hade jag stoppat in Curly i skåpbilen, förrän Moe var på vingarna. Han landade på min hand och in i skåpbilen för han. Flera kramar, flera tårar, det var verkligen ögonblicket! Vi var på väg hem. Tjugofyra timmar senare var alla välbehållna. En sådan dag! När en reporter frågade mig om värdet på en av de här fåglarna, kunde jag uppriktigt sagt inte ge henne något svar. Vilka de här fåglarna är som individer, deras erfarenheter som artister, den tid som gått åt för att bygga goda relationer, vad de har lärt mig som tränare – ovärderligt.

PsittaNytt

Exeptionell häckningsframgång

Av Al Wabra Wildlife Preservation

Bilden till vänster visar de första 7 ungarna av Spix ara (*Cyanopsitta spixii*) från 2006 års häckningssäsong vid Al Wabra Wildlife Preservation (AWWP).

Dessa sju fåglar representerar nästan 10% av hela den kända populationen i världen av denna art.

Tillsammans med avkomman från häckningssäsongerna 2004 och 2005 så har AWWP nu framgångsrikt fått fram 12 st Spix ara.

Alla ungarna har handuppmatats av specialister bland personalen vid AWWP och förhoppningen är att det snart skall komma fler kullar från respektive par, och ge paren en möjlighet att själva föda upp några av sina ungar.

Vi har förhoppningen att även andra par skall börja häcka vilket i sin tur kan leda till att AWWP medverkar till att ta ytterligare ett steg till i riktning mot att återetablera denna art i naturen i Brasilien som en del av ett internationellt återuppbyggnads/återetablerings försök.

Papegojmålning donerad till stöd för the Patagonian Conure project

Konstnären Paul Staveley målade den underbara bilden av gråpapegojan som vi säljer genom WPT. Han har vänligen nog donerat en original oljemålning av en patagonienparakit till oss för att vi skall sälja den i syfte att hjälpa till med att få in medel till fonden för denna art. Målningen är unik 16" x 20" x 0.75" i storlek och den är ramad och värderad till £950.00

Om du är intresserad av att köpa denna målning vänligen kontakta då Karen

På kontoret i Storbritannien på telefon 0044 01736 751026.

Tack så mycket Paul

Begränsad upplaga (500) av tryck med gråpapegojor finns tillgängliga via kontoret i Storbritannien eller via www.worldparrottrust.org pris £33.00

Papegojan i konsten

En kommande utställning

The Barber Institute of Fine Arts - The University of Birmingham, UK

26 januari - 29 april 2007

Under 2007 kommer the Barber Institute of Fine Arts – nyligen utsett till Art Gallery of the Year i the Good Britain Guide – att sätta upp en utställning med temat Papegojan i konsten. Utställningen kommer att visa betydelsen av dessa fascinerande fåglar från renessans till dags dato och kommer att inkludera viktiga lån från hela Europa och Storbritannien inkluderande the National Gallery, British Museum, Natural History Museum, Ashmolean Museum, Oxford och Rijksmuseum, Amsterdam Holland.

Utställningen kommer att fokusera på fyra huvudsakliga teman:

1. Papegojor som symboler (speciellt av Jungfru Maria och Eva)
2. Papegojor som sällskapsfåglar
3. Papegojor som surrogat ”människor”, och
4. Papegojor som papegojor (deras betydelse i naturhistoriska illustrationer)

Utställningen kommer att innehålla verk från konstnärer so är så skilda som Dürer, Schongauer, Rubens, Tiepolo, Reynolds och Landseer och kommer att kulminera i en extensiv utställning av verkligt magnifika teckningar och tryck av Elizabeth Butterworth. En fullständigt illustrerad katalog kommer att finnas, publicerad av Scala Publishers, London, och ett brett program av föredrag och aktiviteter för alla åldrar, inkluderande en dag när levande papegojor själva kommer att förevisas i the Barber Institute.

Utställningen kommer att ha Richard Verdi, Director of the Barber Institute (och medlem av World Parrot Trust) som kurator. Förutom att vara en professionell konsthistoriker med många större nationella och regionala utställningar bakom sig så är han även sedan lång tid en papegojälskare (och ägare) och han kommer att förena två av sina största passioner i livet i denna utställning, en utställning som har som syfte att både instruera och skänka glädje och (överallt annat) öka allmänhetens medvetande om dessa fångslande och intelligenta fåglar och belysa deras utsatta och hotade status i det vilda.

En notering från den amerikanske administratören

Jag skulle vilja ta tillfället i akt och tacka alla våra medlemmar i USA för att ni har varit så tålmodiga under den tid som jag tog över som administratör för den amerikanska grenen av WPT. Flytten från Minnesota till Florida skedde bättre än förväntat. Under de senaste fem månaderna så har jag försökt sätta mig in i uppdraget och jag känner mig nu ganska komfortabel med mitt nya uppdrag. Jag skulle även vilja tacka alla medlemmar som valt att använda vår Recurring Credit Card och Bank Debit Services. Detta har visat sig fungera mycket väl och underlättar vår service till medlemmarna. Det eliminerar behovet av att skicka förnyade medlemskap/kort till dem som ansluter sig, vilket spara både tid och pengar. Det är en väldigt simpel process och den enda tid jag behöver är att skicka en notering när vi närmar oss utgångsdatum för aktuellt kort. Bankens debiteringsservice arbetar på liknande sätt med undantaget att det där inte är fråga om utgångsdatum såvida ni inte byter bankkonto.

Tack

Glenn Reynolds

Administrator, World Parrot Trust USA

Papegojor i det vilda - hyacintara

Anodorhynchus hyacinthinus

En flock hyacintaror samlas nära the Hyacinth Valley ecotour site i nordöstra Brasilien. Tack vare bevarandearbete från WPT, Kaytee, Tropical Nature och andra individer, så ökar nu antalet hyacintaror. I själva verket har, Hyacinth Valley blivit en av de bästa lokalerna i världen för att fotografera dem i vilt tillstånd. Lins grupp såg över 40 aror i medeltal och mer än 70 fåglar vid ett tillfälle då de kom in för att äta av sin favoritföda, palmnötterna.

Av © Lin Imanishi